

Rjøbenhavns Befæstning, thi saa bliver der ikke Noget tilovers andre Steder, navnlig ikke, hvis vi engang skulle se at faae Sønderjylland tilbage. Jeg anser dette for meget farlige Udtalelser, og er der Noget, der skal bringe Tydskland til at holde fast paa Sønderjylland, saa er det netop saadanne Udtalelser. Jeg tror, at vi maa opgibe ethvert Haab om at faae Sønderjylland tilbage ved Magt, ved Vaabenmagt; men naar i en beleilig Stund gennem en dygtig udenrigst Styrelse Tanken om Danmarks Neutralisering fremsættes paa en europæisk Kongres, tror jeg, at den vil blive knyttet sammen med Spørgsmaalet om det danske Sønderjyllands Tilbagekomst, og da tror jeg, at her vilde være en Mulighed. Hvorfor skulde Tydskland nemlig holde saa fast paa disse Par hundredetusinde Mennesker? Er det for at føie dem til de 40 Mill.? Det tror jeg paa ingen Maade, at det er for Sndbyggernes Skyld, tværtimod! Der vilde jo blive større Enhed, større Homogenitet i Tydskland, hvis man blev fri for disse Undersaatter. Men hvad er da Grunden til, at Tydskland holder saa fast paa disse faa Kvadratmile? Det er de strategiske Punkter, som ligge der, det er Dybbøl og Als! Og hvorfor holder det fast paa dem? Det holder fast paa dem, fordi det ikke kan være sikker paa, at ikke Danmark engang bliver tvunget ind i et Forbund med store Magter, og derfor har det ligesom en Pistol rettet imod Danmarks Hjerte. Det er altsaa imod Danmark, det er rettet. Det er derfor, det holder fast paa disse strategiske Punkter. Men naar Danmark erklærer sig for vedblivende neutralt og ovenikjøbet opnaar europæisk Garanti derfor, saa antager jeg, at Tydskland vil blive saa betrygget i den Henseende, at skal der nogensinde være Haab om, at Tydskland godvillig giver det danske Sønderjylland tilbage, saa er det ved denne Leilighed. Det er muligt, at der kan siges Et og Andet derimod — jeg skal være villig til at tage imod al den Belæring, der er til, men jeg mener kun, at vi ikke maa være trostesløse, at vi intet Dieblif, hvor mørkt det end ser ud, maa opgibe Haabet om at faae Sønderjylland tilbage, og bliver et Haab slukt, skal fraa et nyt glimte frem.

N. P. Jensen: Det kan selvfølgelig kun gjøre mig vndt, at jeg har stuffet det Haab, det høitærede Medlem fra Middelfart (Monrad) nærede om, at der fra min og Mindretallets Side overhovedet skulde være fremsat Forslag; men jeg tillader mig at gjentage det, jeg sagde forleden: hvad Nytte har det at stille Forslag, naar man ikke kan haabe

paa at faae dem gennemførte? At det kunde gavne Sagen i Fremtiden, forstaar jeg ikke. Den eneste Maade, hvorpaa denne Sag kan gaaes, er, at man kommer til Forstaelse. Men Forslag, der blive indbragte og slaede ihjel, gjøre ikke mere Virkning, end det Forslag, som er blevet bragt ind, og som gaar samme Vej. Naar det høitærede Medlem kaldte mig en Morder paa Grund af det Forslag til en Dagsorden, jeg har stillet, vil jeg atter gjøre opmærksom paa, at, hvis jeg havde stillet den Dagsorden, som det høitærede Medlem omtalte, om en parlamentarisk Kommission, vilde Udsalbet være blevet akkurat det samme, saa var Lovforslaget ogsaa lagt tilside. Det høitærede Medlem sagde: hvad skal en blandet Kommission nytte, Sagen har jo været i en blandet Kommission. Det høitærede Medlem mener vel dermed, at Sagen har været sendt til et Udvalg af Folkethinget; men den Dmstændighed, at dette Udvalg ikke har kunnet komme til Forstaelse om Nogetsomhelst, viser bedst, hvor lidet det vilde frugte at gaa den Vej, det ærede Medlem mener: at nedsætte en parlamentarisk Kommission. Endnu en Bemærkning skal jeg gjøre, siden det høitærede Medlem har bragt Spørgsmaalet Als paa Bane. Det blev omtalt ved 1ste Behandling af denne Sag og kommer nu igjen. Jeg vil da kun sige, at det høitærede Medlem har fuldstændig Ret i, at i Krig skal Krigen føres paa en saadan Maaden, at den støtter Udenrigspolitikken. Var det Udenrigspolitikens Opfattelse dengang, at Besiddelsen og Hævdelsen af Als havde afgjørende Betydning for vort Fædrelands Fremtid, forekommer det mig, at Als burde have været holdt, det koste, hvad det vilde, og saa burde man have trukket Tropperne fra Jyen over til Als, thi da var deres Plads der. Om Krigsministeren ikke har været instrueret om, hvad Udenrigsministeren vilde, skal jeg ikke afgjøre og derfor heller ikke udtale nogen Dom om, paa hvem Skylden hviler.

Jeg har nærmest begjæret Ordet i Anledning af det Foredrag, vi hørte i Lørdags af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg). Det ærede Medlem kom igjen ind paa disse unge Mennesker, som drage Vandet rundt og holde Forsvarsmøder. Den høitærede Minister har idag oplyst, at der blandt disse unge Mennesker er en Mand paa 67 Aar; han er da ikke saa ganske ung. Men, sagde det ærede Medlem, hvad skulle nu egentlig disse unge Mennesker lære Befolkningen? De vide jo ikke Andet, end hvad de have lært paa den militære Skole, eller hvad de have læst i en Pjece; en selvstændig Opfattelse af hele Spørgsmaalet kunne disse